

ایران ورزشی

● صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
● مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
● رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جباری انصاری
● مدیرعامل و مدیر مسئول: علی متقیان
● سرمدیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
● سرمدیر ایران ورزشی: علی جوادی
● تلفن: ۰۲۱-۸۸۵۵۴۱۳۳ - نمابر: ۸۴۷۱۱۷۳
● چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
● سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ - ۸۸۵۵۱۳۰۵ - ۸۸۷۴۶۵۸۳
● امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰ - ۸۸۷۴۱۹۵۴
● نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
● صندوق پستی: ۵۳۳۸۸-۱۵۸۷۵

در فهرست جدید، ۷ مدافع حضور دارند که میانگین سنی آنها به ۲۷ سال می‌رسد؛ رقمی که نه تنها بالاتر از میانگین کلی تیم است، بلکه نشان می‌دهد در این خط، هیچ‌گونه تزریق نیروی تازه صورت نگرفته است. نکته نگران‌کننده‌تر این است که در میان این ۷ مدافع، حتی یک چهره کاملاً تازه‌کار نیز به چشم نمی‌خورد؛ همگی آنها پیش‌تر تجربه حضور در تیم ملی را داشته‌اند. جوان‌ترین مدافع این فهرست، جونوسوکه سوزوکی، ۲۴ ساله است؛ رقمی که در

بحران سنی خط دفاعی
با وجود آنکه کاهش یک‌ونیم‌ساله میانگین سنی تیم، در نگاه نخست تصویری از جوان‌سازی موفق ترسیم می‌کند، بررسی دقیق‌تر ترکیب پست به پست تیم، واقعیتی متضاد و نگران‌کننده‌تر را آشکار می‌سازد: این جوان‌سازی، کاملاً نامتوازن بوده و خط دفاعی ژاپن همچنان با مشکلی جدی از منظر ساختار سنی دست‌وپنجه نرم می‌کند.

از میراث گذشته تا رؤیای آینده: ژاپن شمشیر را از غلاف بیرون کشید

تولد نسل جدید سامورایی‌ها

AFC

۴امضای نخست موریاسو

در سوی دیگر این معادله، موریاسو برای نخستین بار ۴ بازیکن را به تیم ملی بزرگسالان ژاپن دعوت کرده است: ۴ نامی که هر کدام داستان متفاوتی از راه رسیدن به این سطح دارند.
کائیتا تانیمورا، مهاجم ۲۸ ساله یوکوهاما اف‌مارینوس، شاید غافلگیرکننده‌ترین دعوت این فهرست باشد؛ نه به این دلیل که استحقاق آن را نداشته، بلکه به این سبب که در سنی که معمولاً دیگر جای زیادی برای دعوت نخست باقی نمی‌ماند، با عملکردی خیره‌کننده شش گل در هفت بازی ابتدایی فصل جاری جی‌لیگ، توانسته نظر سرمربی را جلب کند. داستان تانیمورا، یادآور این نکته است که راه ورود به تیم ملی ژاپن، همچنان از دروازه جی‌لیگ نیز باز است، هرچند این مسیر این روزها کمتر پیموده می‌شود.

شوتو ناگانو، هافبک ۲۶ ساله سانفریسه هیروشیما، به دلیل انعطاف‌پذیری تاکتیکی و توانایی ایفای نقش در چند پست مختلف، مورد توجه موریاسو قرار گرفته است؛ ویژگی‌ای که در فوتبال مدرن، ارزشی روزافزون یافته و می‌تواند نقش مهمی در عمق بخشی به ترکیب تیم ملی ایفا کند.
کوریو ماتسوتی، هافبک ۲۳ ساله ساوتهمپتون، از میان رده‌های پایه ژاپن راه خود را به این سطح گشوده است؛ بازیکنی که عملکرد درخشانش در تیم زیر ۲۳ ژاپن، او را به یکی از امیدهای جدی نسل آینده تبدیل کرده است.
شونسوکه سائتو، مهاجم ۲۱ ساله وسترلو بلژیک، که پیش‌تر عضو تیم زیر ۲۰ ژاپن در جام جهانی زیر ۲۰ سال بوده، اکنون گام بزرگ خود را به سوی تیم بزرگسالان برداشته است. حضور سائتو، نمونه‌ای دیگر از سیاست بلندمدت فدراسیون فوتبال ژاپن است که استعدادهای رده‌های پایه را با فاصله زمانی کوتاه به سطح ملی می‌رساند.

نگاهی پست به پست به فهرست تازه

برای درک کامل تر ساختار جدید تیم ملی ژاپن، مروری بر ترکیب کامل این فهرست ضروری است.
در پست دروازه‌بانی، ۵ نام حضور دارند: زاین سوزوکی، ۲۴ ساله، ستاره اینتاگورا ۲۹ ساله از مونشن گلا‌دباخ، شویوشی واتابا ۲۹ ساله از فاینورد، تاکه‌هیرو تومی‌یاسو ۲۷ ساله از کریستال پالاس، تومویا آندو ۲۵ ساله از سنت پائول، هیروکی ایتو ۲۷ ساله از بایرن مونیخ، آیومو سکو ۲۴ ساله از لوهارو و جونوسوکه سوزوکی ۲۴ ساله از کپنهاگن.

اما بی‌تردید، بخش پرجمعیت‌ترین و متنوع‌ترین این فهرست، خط میانی و خط حمله است؛ بخشی که در آن، تلفیقی از تجربه و جوانی به روشنی دیده می‌شود. جونیا ایتو ۳۳ ساله از خنک، دایچی کامادا ۲۹ ساله از کریستال پالاس، سوما یوکی ۲۹ ساله از ماچیدا، دایزن ماتا ۲۸ ساله از ایسویچ و کائیتا تانیمورا ۲۸ ساله از یوکوهاما، ستون‌های باتجربه‌ترین خط رانشکیل می‌دهند. در میانه این طیف سنی، ریتسو دوآن ۲۷ ساله از اینتراخت فرانکفورت، آیاسه ووندا ۲۷ ساله از لیل، آتو تاکانا ۲۷ ساله از لیدز، شوتو ناگانو ۲۶ ساله از هیروشیما، کیتو ناگامورا ۲۵ ساله از لیون، کاشیو سائو ۲۵ ساله از ماینس و تاکه‌فوسا کوبو ۲۵ ساله از زئال سوسیداد، ستون فقرات فعلی تیم ملی را شکل می‌دهند.

و اما نسل جوان‌ترین این خط را می‌توان در نام‌های زیرجست‌وجو کرد: کوکی کوماسا ۲۴ ساله از کاشیوا، یوئیتا سوزوکی ۲۴ ساله از فرایبورگ، ساتوشی تاکانا ۲۵ ساله از شالکه، کوریو ماتسوتی ۲۳ ساله از ساوتهمپتون، کودای سائو ۲۲ ساله از ای‌اس‌وی، کنتو شیوای ۲۱ ساله از ولفسبورگ، شونسوکه سائتو ۲۱ ساله از وسترلو، کیسوک گوتو ۲۱ ساله از فرایبورگ و ریونوسوکه سائو، ۱۹ ساله از والنسیا. این طیف گسترده‌سنی (از ایتو ۳۳ ساله تا سائو ۱۹ ساله) به روشنی نشان می‌دهد که موریاسو، به جای یک انتخاب یک‌دست، در تلاش است تا با ترکیبی چندلایه از تجربه و استعداد، پلی میان نسل حاضر و نسل آینده بسازد.

۷ چهره‌ای که دوباره فراخوانده شدند

بخش قابل توجه دیگری از فهرست جدید ۷ بازیکنی تشکیل می‌دهند که پس از دورهای غیبت، بار دیگر به تیم ملی دعوت شده‌اند: بازگشت‌هایی که هر کدام دلیل خاص خود را دارند.
کودای سائو، هافبک ۲۵ ساله پی‌اس‌وی آیندهوون، برجسته‌ترین چهره این گروه است؛ بازیکنی که پس از درخششی چشمگیر در ادوی تابستان، بار دیگر توجه موریاسو را جلب کرده است. ریونوسوکه سائو، هافبک ۱۹ ساله والنسیا (به روشنی نشان می‌دهد که موریاسو، به جای یک انتخاب یک‌دست، در تلاش است تا با ترکیبی چندلایه از تجربه و استعداد، پلی میان نسل حاضر و نسل آینده بسازد.)

گزارش ویژه

محمد رضا رحیم پور

خبرنگار

فوتبال ژاپن تنها چند ماه پس از پایان یکی از مهم‌ترین دوره‌های تاریخ خود در جام جهانی ۲۰۲۴، وارد مرحله‌ای تازه و البته پرریسک شده است؛ مرحله‌ای که در آن حفظ میراث نسل موفق گذشته باید با ضرورت ساختن آینده‌ای تازه برای تیم ملی همراه شود. هاجیمه موریاسو، سرمربی سامورایی‌بلو، با اعلام فهرست ۳۱ نفره خود برای دیدارهای فیفادی سپتامبر و اکتبر ۲۰۲۴، نخستین گام جدی برای آغاز این دوران گذار را برداشته است؛ تغییری که پیش از آنکه تصمیمی احساسی باشد، پاسخی به یک ضرورت فوتبالی است.

ژاپن در جام جهانی ۲۰۲۴، حاصل سال‌ها سرمایه‌گذاری، برنامه‌ریزی و حضور مستمر بازیکنانش در فوتبال اروپا را به نمایش گذاشت. نسل‌ی که طی سال‌های گذشته ساختن اصلی تیم ملی بود، به بلوغ فنی و تاکتیکی رسید و جایگاه ژاپن را در فوتبال آسیا تثبیت کرد. اما هیچ نسل موفقی برای همیشه دوام نمی‌آورد. فوتبال ملی نمی‌تواند تنها به بازیکنانی متکی باشد که سال‌ها بار اصلی تیم را بردوش کشیده‌اند. موریاسو اکنون باید تیمی بسازد که علاوه بر رقابت در جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۷، چشم‌انداز جام جهانی ۲۰۳۰ را نیز در نظر داشته باشد. به همین دلیل، فهرست جدید ژاپن را باید فراتر از یک فهرست معمول برای بازی‌های دوستانه یا فیفادی دید؛ این فهرست می‌تواند آغاز یک پروژه تازه باشد.

جوان تر شدن برای آینده

مقایسه فهرست ژاپن در جام جهانی ۲۰۲۴ با فهرست جدید موریاسو، عمق تغییر را بهتر نشان می‌دهد. میانگین سنی تیم ژاپن در روز افتتاحیه جام جهانی ۲۰۱۹، ۲۷ سال بود؛ رقمی که از حضور تیمی باتجربه و به بلوغ رسیده حکایت داشت. در فهرست جدید، این میانگین به ۲۵.۲۴ سال رسیده است. کاهش حدود یک سال و نیم در میانگین سنی تیم ملی، اتفاقی نیست که بتوان آن را صرفاً

پایان یک عصر

۶ بازیکن از فهرست جام جهانی، جایی در ادوی جدید نیافته‌اند؛ بررسی این نام‌ها، داستانی از گذر زمان و ناگزیری تحول را روایت می‌کند. بی‌تردید، غیبت تیم ملی در پرماترین بخش این فهرست است؛ مدافع ۳۹ ساله‌ای که با ۵ حضور در جام جهانی، عنوان باتجربه‌ترین بازیکن تاریخ تیم ملی ژاپن را در

4

حاصل تغییر چند نام دانست.

این تغییر نشان می‌دهد موریاسو به دنبال افزایش سرعت، انرژی و ظرفیت رشد تیم است. فوتبال امروز در بالاترین سطح به بازیکنانی نیاز دارد که علاوه بر کیفیت فنی، توان بدنی لازم برای اجرای مداوم فوتبال پر فشار را داشته باشند. شدت بازی، سرعت انتقال و تصمیم‌گیری در زمان کوتاه، بیش از گذشته اهمیت پیدا کرده و ژاپن برای ماندن در سطح جهانی باید خود را با این تغییرات هماهنگ کند.

تغییر نسل البته به معنای کنار گذاشتن تجربه نیست. مسأله اصلی، ایجاد تعادل میان بازیکنان باتجربه و استعدادهای جوان است. اگر جوانگرایی بدون انتقال تجربه انجام شود، تیم ملی ممکن است بخشی از ثبات خود را از دست بدهد؛ اگر هم وابستگی به نسل قدیم ادامه پیدا کند، فرصت ساختن تیم آینده از دست خواهد رفت.

میراث نسل باتجربه

برای درک شرایط فعلی باید به فهرست ژاپن در مه ۲۰۲۴ بازگردیم؛ تیمی که نتیجه سال‌ها ثبات مدیریتی و اعتماد به یک هسته مشخص بود. حتی در مقاطعی که مصدومیت بازیکنان کلیدی شرایط را دشوار می‌کرد، موریاسو توانست با اتکا به بازیکنانی مانند واتارو آندو، کوایتاکورا و تاکه‌هیرو تومی‌یاسو ساختار تیمش را حفظ کند. در آن فهرست، حضور یوتو ناگانو نیز معنایی فراتر از یک انتخاب فنی داشت. مدافع ۳۹ ساله ژاپنی، نماینده نسلی بود که سال‌ها پیش مسیر فوتبال این کشور را به سطح اول اروپا باز کرد. حضور او در کنار بازیکنان جوان‌تر، نمونه‌ای از انتقال تجربه میان دو نسل بود.

در سویی دیگر، کیسوک گوتو، مهاجم ۲۰ ساله و جوان‌ترین عضو کاروان ژاپن، نماد نسلی بود که به تدریج در حال ورود به مرکز فوتبال ملی این کشور است. حتی در جام جهانی ۲۰۲۴ نیز ژاپن سیاست دیده‌شد، از میان ۲۶ بازیکن حاضر در فهرست نهایی ژاپن، ۱۳ نفر برای نخستین بار در چنین سطحی از رقابت‌های ملی حضور داشتند. به بیان دیگر، نمی‌توان گفت ژاپن تجربه نخست خود را در بزرگ‌ترین صحنه فوتبال جهان پشت سر گذاشته است.

کارخانه رشد سامورایی‌ها

یکی از مهم‌ترین تفاوت‌های فوتبال ژاپن با بسیاری

اختیار دارد، اکنون جایی در برنامه‌های موریاسو ندارد. این تصمیم، فارغ از هر ملاحظه تاکتیکی، نمادی از پایان یک عصر دوران است؛ دورانی که ناگانوسو در آن، از یکی از نخستین زانپی‌های موفق در فوتبال بزرگ اروپا تا آخرین سال‌های فعالیتش در جی‌لیگ، همواره حضوری تأثیرگذار در تیم ملی داشت. شوگو تانیگوچی، مدافع میانی ۲۴ ساله، دیگر چهره باتجربه‌ای است که از خط دفاعی کنار رفته است؛ جایگاهی که اکنون به مدافعان جوان‌تر واگذار شده. کیسوکه اوساکو، دروازه‌بان ۲۶ ساله که در جام جهانی

از تیم‌های آسیایی، ارتباط گسترده‌آن با فوتبال اروپا است. ژاپن طی سال‌های اخیر به یکی از مهم‌ترین صادرکنندگان استعداد فوتبال آسیا به اروپا تبدیل شده و بخش قابل توجهی از بازیکنان تیم ملی در لیگ‌های معتبر قاره سیز فعالیت می‌کنند. آمار جام جهانی ۲۰۲۴ این موضوع را به خوبی نشان می‌دهد. از ۲۶ بازیکن حاضر در فهرست ژاپن، تنها ۳ بازیکن یعنی یوتو ناگانو، هایاکاوا و اوساکو در جی‌لیگ فعالیت می‌کردند و ۲۳ بازیکن دیگر در باشگاه‌های اروپایی حضور داشتند. این آمار نتیجه سال‌ها تغییر نگرش در فوتبال ژاپن است. بازیکن ژاپنی دیگر صرفاً برای حضور در لیگ داخلی تربیت نمی‌شود، بلکه مسیر رشد او می‌تواند از همان ابتدا به فوتبال اروپا ختم شود. حضور در محیط‌های رقابتی‌تر و تجربه بازی در سطح بالای باشگاهی، کیفیت تیم ملی را نیز افزایش داده است.

نسل تازه و یک ضرورت اجتناب‌ناپذیر

ژاپن برای ماندن در جمع تیم‌های قدرتمند فوتبال جهان، باید با سرعت تحولات هماهنگ شود. جام جهانی ۲۰۲۴ نشان داد تجربه به تنهایی برای رقابت در بالاترین سطح کافی نیست. برای نمونه، میانگین سنی برزیل در روز افتتاحیه جام جهانی ۲۰۲۴، ۲۴.۴ سال بود؛ یعنی تقریباً سال کمتر از ژاپن. چنین اختلافی در جاه طلبی جوان‌ها نیز می‌تواند به نفع موریاسو اکنون باشد. تجربه و جوانی را مدیریت کند. هدف، صرفاً پایین آوردن میانگین سنی نیست؛ هدف ساختن تیمی است که بازیکنان جوان امروز آن، ستون‌های اصلی ژاپن در سال‌های آینده باشند.

فوتبال ژاپن دیگر برای اثبات توانایی خود در آسیا بازی نمی‌کند. سامورایی‌ها ملات‌هایست از این مرحله عبور کرده‌اند. مسأله اصلی اکنون این است که چگونه می‌توانند در سطح جهانی باقی بمانند و فاصله خود را با قدرت‌های بزرگ فوتبال کاهش دهند. فهرست جدید موریاسو می‌تواند نخستین تصویر روشن از پاسخ ژاپن به این مسأله باشد؛ نسلی تازه که باید تجربه نسل گذشته را با انرژی، جسارت و جاه طلبی جوان‌ها ترکیب کند. سامورایی‌ها شمشیرهای قدیمی خود را کنار نگذاشته‌اند، اما زیر نبردهای آینده به شمشیرهای تازه نیاز دارند؛ زیرا هیچ تیم ملی نمی‌تواند آینده خود را با تکیه دائمی بر قهرمانان گذشته بسازد.

نقش سوم را ایفا می‌کرد، با ظهور و درخشش لئو برابان کوکوبو، جایگاه خود را از دست داده است. یوکیئاری سوگوارا، مدافع راست ۲۵ ساله فعال در بوندس لیگا که در جام جهانی فرصت بازی یافته بود، نیز از فهرست جدید حذف شده است. در خط حمله نیز دو تغییر قابل توجه رخ داده است: شوتو ماچینو، مهاجم مونشن گلا‌دباخ که به جای اندوی مصدوم به جام جهانی اعزام شده بود، اکنون در ترکیب نیست، و کوکی اوگاوا، مهاجم NEC نایمخن هلند که در جام جهانی ۳ بازی برای ژاپن انجام داد، نیز از فهرست کنار

مقایسه با استانداردهای جهانی، چندان درخشان به نظر نمی‌رسد. برای درک بهتر عمق این مسأله، کافی است نگاهی به ترکیب دفاعی برزیل ببنداریم؛ این تیم آمریکای جنوبی در خط دفاعی خود میانگین سنی ۲۵.۳ سال دارد و از میان ۹ مدافع حاضر در فهرست خود، ۴ نفر زیر ۲۳ سال هستند. در مقابل، ژاپن حتی یک مدافع زیر ۲۳ سال در ترکیب خود ندارد؛ شکافی که می‌تواند در بلندمدت، به یکی از چالش‌های جدی این تیم تبدیل شود.

تداوم در مسیر تحول

هاجیمه موریاسو در نشست خبری اعلام فهرست جدید، بر رویکرد خود در قبال این دوره گذار تأکید کرد. به گفته او، هدف اصلی از برگزاری این اردو، آماده‌سازی گام به گام تیم برای جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۷ است و ترکیب کنونی، بر پایه اصل «تداوم» شکل گرفته است. او در این باره گفت که مسیری را که تیم از جام جهانی آغاز کرده، همچنان ادامه می‌دهد و هدف نهایی، ساختن بهترین ترکیب ممکن برای رقابت‌های قاره‌ای پیش رو است. این رویکرد، در تضاد با تصور اولیه از یک «بازسازی رادیکال» است. موریاسو، به جای دگرگونی یکباره، ترجیح داده مسیر تدریجی و حساب‌شده‌ای را در پیش بگیرد؛ مسیری که در آن، ستون‌های اصلی تیم حفظ می‌شوند اما به تدریج با جریانی از خون تازه تقویت می‌شوند. او در پایان صحبت‌های خود تأکید کرد که اگرچه نتیجه دیدارهای دوستانه سپتامبر و اکتبر اهمیت دارد، اما هدف نهایی، فراتر از پیروزی در این بازی‌هاست؛ ساختن تیمی که بتواند ژاپن را در جام ملت‌های آسیا و مسیر پیش رو، به جایگاه واقعی‌اش برساند.

جوان‌سازی یا بازسازی؟

اکنون که تصویر کامل این دو فهرست پیش روی ماست، می‌توان به پرسش اصلی این گزارش بازگشت که آیا آنچه در جریان است، صرفاً یک جوان‌سازی طبیعی و ادواری است، یا نشانه‌ای از یک بازسازی عمیق‌تر و راهبردی‌تر؟

کاهش میانگین سنی از ۲۷.۱۹ به ۲۵.۲۴ سال، کاهش میانگین آنها ۴ ماهه، رقمی است که به سختی می‌توان آن را صرفاً محصول روند‌های طبیعی دانست. این تغییر، محصول تصمیماتی آگاهانه است، کنار گذاشتن نمادهایی چون ناگانو، تانیگوچی و سوگوارا، در کنار پذیرش چهره‌های تازه‌ای چون تانیمورا، ناگانو، ماتسوتی و سائتو، همگی گواه بر این هستند که موریاسو و کادر فنی او، آگاهانه در حال بازتعریف هویت تیم ملی برای چرخه بعدی هستند. اما نکته کلیدی این است که این بازسازی، همه‌جانبه و بی‌عیب و نقص نیست. همان‌طور که تحلیل خط دفاعی نشان داد، در حالی که خط میانی و حمله ژاپن از تنوع سنی و چشمگیری برخوردار شده، چشمدگیری همچنان در چنبره سن و تجربه گیر کرده و هیچ نشانه‌ای از تزریق نیروی جوان در این بخش دیده نمی‌شود. این عدم توازن، می‌تواند در بلندمدت، به یکی از چالش‌های اصلی موریاسو در مسیر جام ملت‌های آسیا و فراتر از آن، جام جهانی ۲۰۳۰ تبدیل شود.

با این همه، نکته امیدوارکننده این است که ستون فقرات اصلی تیم، بازیکنانی چون ریتسو دوآن، تاکه‌فوسا کوبو، کاشیو سائو و آیاسه ووندا، همچنان در فهرست حضور دارند و این حفظ ثبات نسبی، در کنار تزریق نیروهای تازه، می‌تواند تعادلی مطلوب میان تجربه و یوهای بود؛ در جام جهانی آینده، چرخه جدید موریاسو در مسیر جام ملت‌های آسیا و فراتر از آن، جام جهانی ۲۰۳۰ تبدیل شود.

گذاشته شده است.

اما شاید تلخ‌ترین خبر این دوره گذار، نه یک کنارگذاری تاکتیکی، بلکه یک خداحافظی رسمی باشد، واتارو آندو، هافبک دفاعی لیورپول که در جام جهانی با وجود مصدومیت، بار سنگینی از مسئولیت‌های میانی را بردوش کشید. از تیم ملی خداحافظی کرده است. خداحافظی آندو، در کنار غیبت ناگانو، نشان می‌دهد که ژاپن در حال از دست دادن دو دتن از رهبران میدانی خود در آستانه چرخه جدید است؛ فقدانی که پر کردن آن، وظیفه‌ای دشوار پیش روی موریاسو و کادر فنی اش قرار می‌دهد.

آکادمی‌های حرفه‌ای و برگزاری نشست‌های تخصصی برای ترسیم نقشه راه فوتبال ایران نیز ضروری است. اگر این اصلاحات به موقع انجام نشود، مشکل فوتبال ایران فقط نتیجه چند تجربه و یوهای بود؛ در سال‌های آینده، تولید بازیکن ملی‌پوش کاهش پیدا می‌کند و فاصله فوتبال ایران با استانداردهای روز جهان بیشتر خواهد شد.

فوتبال ایران امروز بیش از هر چیز به یک برنامه نیاز دارد؛ برنامه‌ای که جوانگرایی را از یک شعار مقطعی به یک فرآیند واقعی تبدیل کند و میان تجربه نسل فعلی و توان نسل آینده، پلی مطمئن

شود فرآیند انتقال نسل به تعویق بیفتد. این تغییر باید تدریجی و حساب‌شده باشد؛ چراکه حذف ناگهانی شاکله تیم ملی و تجربه بازیکنان با سابقه راه منطقی، ایجاد تعادل میان تجربه و جوانی است. باید برای هر پست، بازیکن جانشین تعریف شود، استعدادهای جوان به تدریج وارد فضای تیم ملی شوند و فرصت بازی واقعی پیدا کنند. این همان چیزی است که می‌توان آن را به عنوان «برنامه انتقال نسل» نام برد؛ برنامه‌ای چندساله که از روی هیجان و تصمیم‌های مقطعی ساخته نشود. در کنار تیم ملی، استعدادیابی در لیگ‌های مختلف، بازیگری در شیوه آموزش، توسعه

آموزش سازمان‌یافته، انتقال دانش روز و فعالیت آکادمی‌هایی قرار دارد که جزئیات فنی و کیفیت اجرای بازیکنان را از سنین پایه مورد توجه قرار داده‌اند. فوتبال ایران نیز اگر بخواهد فاصله خود را با فوتبال روز دنیا کاهش دهد، باید همین مسیر را با توجه به شرایط و امکانات داخلی دنبال کند. البته نوسازی تیم ملی به معنای کنار گذاشتن ناگهانی بازیکنان باتجربه نیست؛ زیرا از بین رفتن شاکله و تجربه تیم ملی می‌تواند هزینه‌های «برنامه فنی سنگینی به همراه داشته باشد. البته که مطالبات کوتاه‌مدت نباید برنامه‌ریزی بلند مدت را قربانی کند. اما از سویی دیگر، موفقیت مقطعی در رقابت‌هایی مانند جام ملت‌های آسیا نباید باعث

بلکه در «اجرا کردن» است. ممکن است دو تیم یک ایده تاکتیکی مشابه داشته باشند، اما تیمی موفق‌تر خواهد بود که بتواند آن ایده را با سرعت، دقت و شدت بیشتری در زمین اجرا کند. حتی تعریف بازیابی در فوتبال نیز تغییر کرده است. مسابقه‌ای که شاید از نگاه تماشاگر، کم‌هیجان یا فاقد موقعیت‌های فراوان باشد، ممکن است از اولویت قرار داده‌اند. کاهش میانگین سنی تیم‌های ملی و افزایش سهم بازیکنان جوان، نتیجه همین نگاه بلندمدت است. در این میان، نباید تصور کرد که فوتبال مدرن فقط به معنای تغییر چند سیستم یا آرایش تاکتیکی است. امروز تفاوت تیم‌ها در «دانستن» نیست،

یکی از مهم‌ترین تفاوت‌های فوتبال امروز با گذشته، نقش بزرگ‌تر بازیکنان جوان است. فوتبال مدرن به بازیکنی نیاز دارد که بتواند در زمان کوتاه تصمیم بگیرد، با سرعت بالا اجرا کند و شدت بازی را تا پایان مسابقه حفظ کند. به همین دلیل، بسیاری از کشورهای صاحب فوتبال سال‌هاست که سرمایه‌گذاری روی نسل جوان و آکادمی‌ها را در اولویت قرار داده‌اند. کاهش میانگین سنی تیم‌های ملی و افزایش سهم بازیکنان جوان، نتیجه همین نگاه بلندمدت است.

در این میان، نباید تصور کرد که فوتبال مدرن فقط به معنای تغییر چند سیستم یا آرایش تاکتیکی است. امروز تفاوت تیم‌ها در «دانستن» نیست،

فوتبال امروز دیگر همان فوتبالی نیست که تنها با تکیه بر تکنیک، تجربه و دانستن چند اصل تاکتیکی بتوان آن به موفقیت رسید. سرعت اجرای بازی، شدت مسابقه، توان بدنی، تصمیم‌گیری در لحظه و مهم‌تر از همه، کیفیت اجرای تاکتیک‌ها به عواملی تعیین‌کننده در فوتبال مدرن تبدیل شده‌اند؛ تغییراتی که اگر فوتبال ایران بخواهد همچنان در سطح ملی رقابت کند، ناچار است آنها را جدی بگیرد.

جلال چراغپور

مربی فوتبال